heller ikke, at det er af væsentlig Interesse for Statskassen, at denne Lov bliver vedtagen. Vel ser jeg, at den høitærede Finantsminister i de Bemærkninger, som ledsage Loven, har ment, at den Beskatning, som her er foreslaaet, dog vil indbringe 20,000 Rd., men jeg tror ikke, at disse Forventninger ville blive opfyldte. Jeg tror, at, naar Afgiften bibeholdes saaledes som her foreslaas, vil Indtægten af den blive betydelig mindre, ikke paa Grund af, at Massen af de udenlandske Papirer, som indkomme her, skulde være alt for høit anslaaet, jeg tror snarere, at den maaske er for lavt anslaaet, men fordi jeg ikke tror, at Loven i Almindelighed vil blive hævdet; og jeg troer, at det i og for sig er uhensigtmæssigt at give Love, med Hensyn til hvilke der er Udsigt til, at de i alt Fald i overordentlig mange Tilfælde ville blive omgaaede. Vi have fra den tidligere Stempellovgivning flere Exempler, som jeg har tilladt mig ved en anden Leilighed her i Thinget at nævne, hvor det var aldeles faktisk, at Loven stadig blev overtraadt. Der er Bestemmelser i den ældre Stempellovgivning om Stempling af korte Vexler, Udleveringssedler og Anvisninger, men den eneste Indtægt, tør jeg sige, i alt Fald med meget faa Undtagelser, som Staten havde heraf, var, naar der i Dødsboer fandtes saadanne ustemplede Papirer, for hvilke der saa maatte betales Mulkt. Jeg tror, at det vil gaa akkurat paa samme Maade med dette Stempel, og at den væsentligste Indtægt, Staten vil faa deraf, vil blive Mulkterne i Boer; men det er jo vistnok ikke ønskeligt, at man vedtager en Lov, som ikke vil give Indtægt paa anden Maade. Jeg skal ikke tale om, at det i det Hele taget virker demoraliserende, naar der gives Love, som det ikke anses for forkasteligt ikke at følge; men det vil ogsaa navnlig lede til, at Stempelloven i det Hele taget ikke bliver opfyldt, og at man ikke anser den for saa hellig, som det for Tiden, takket være den nye Stempellov, er blevet Sædvane at anse den for. Naar jeg nu udtaler dette, sigter jeg nærmest til Handelsstanden, idet jeg er overbevist om, at den nu gjældende Stempellov i Reglen respekteres af Handelsstanden; det er ikke Sædvane at undlade at benytte Stempel til noget af de Dokumenter, for hvilke Loven foreskriver det, uagtet der i enhver Kjøbmands Virksomhed vistnok forekommer mange Tilfælde, hvor det kunde ske, uden at det Offentlige havde Leilighed til at opdage det. — Det oprindelig af den høitærede Minister i det andet Thing forelagte Lovudkast gik ogsaa ud paa en Forhøielse af Vexelstemplet, og jeg kan ikke negte, at jeg i den almindelige Omsætnings Interesse er meget tilfreds med, at den Paragraf, der handlede derom, og som gik ud paa at bestemme omtrent et fordoblet Vexelstempel, er bleven udstemt i det andet Thing; men jeg maa dog sige, at dersom det havde staaet for mig saaledes, at jeg skulde vælge imellem to Onder, saa vilde jeg næsten hellere have det forhøiede Vexelstempel end denne Stempling af fremmede Papirer. Det er jo altid misligt at lægge Afgifter paa Omsætningen, og det maa man virkelig være meget varsom med. Man vil maaske sige, at det gjælder om de fleste Skatter, at de træffe Omsætningen, men det er dog virkelig ikke Tilfældet. Om Toldafgifterne f. Ex. kan man i Almindelighed ikke sige, at de paa den Maade træffe Omsætningen; jeg vil snarere sige, at de træffe Konsumen end Omsætningen, thi de hvile ikke derpaa, at der sker en Omsætning, men det er netop derpaa, at Stempelafgiften hviler, og det maa derfor anerkjendes som et meget stort Gode, at Stempelafgiften paa Vexler ikke er bleven forhøiet, medens jeg paa den anden Side maa anse det for et endnu større Onde, om jeg saa maa sige, om man vil lægge Stempelafgift paa udenlandske offentlige Pengeeffekter. Jeg skulde saaledes i det Hele taget ønske, at man ikke vil stemme for denne Lov. For Øieblikket finder jeg mig ikke foranlediget til at gaa ind paa Enkelthederne, ikke fordi jeg jo nok tror, at det kunde være hensigtsmæssigt at drøfte Sagen i selve Thinget, idet den jo allerede er bleven forhandlet i et Udvalg, og dette Udvalgs Betænkning jo paa ingen Maade er saa vidtløftig, at jo Enhver, der interesserer sig for Sagen, vil kunne have Leilighed til at gjøre sig bekjendt dermed; men foreløbig vil jeg dog kun udtale mig imod Loven i Almindelighed, og i Øvrigt kun bemærke, at der ganske vist er